

LUCEAFĂRUL DIN „GENIU PUSTIU”

Maria Filipoiu

LUCEAFĂRUL DIN „GENIU PUSTIU”

În glas de bucium trist răsună zarea,
Iar doinele îngână o poveste,
La judecată să cheme uitarea,
Că a lăsat „Luceafărul...” pe creste.

Să-l readucă-n „Vatra Românească”,
Ecouri de trâmbițe și cavale
Duc „Timpul” în tipare, să grăiască
Eternitatea gândurilor Sale.

De doru-i doinește lira în cuvânt,
Iar iubirea îl cheamă din vecie,
Când flori de tei lăcrimează pe mormânt,
Cu tristețea ce plouă-n poezie.

Dorul tremură-n unde pe izvoare
Și freamătă-n păduri cutreierate,
Iar codrii duc ecouri în chemare,
Cu ploi de frunze-n toamne repetate.

Tristețea vibrează-n suflet fremătând,
La sărbătoare de-a fi comemorat
Poet nepereche de doruri flămând
Și de poezie, veșnic însetat.

Dar „Geniu pustiu...” vitregit de soartă,
Regretul în lacrimi ascunde sub nor.
Menire sacră în Luceafăr poartă,
Că în destinul Său e nemuritor.

15 iunie, Comemorare Mihai Eminescu
Maria Filipoiu - poet, eseist, zurnalist UZPR